

ELSŐ FEJEZET

Ruhlin

Még fel sem szállt a hajnali pára, amikor meglátta a vörös vitorlát. Először csak egy szakadás látszott a lassacskán felszálló, halványszürke ködfátyolban, ám néhány pillanatnyi hunyorítás után a sötét folt véres színezetet nyert. Ruhlin csak nézte az újdonság erejével ható jelenést, és rájött, hogy a vitorlán valamiféle minta díszeleg. Remegett és dagadt a ritkán nyugodt vizű Stern Speld-tenger felől fújó, erős szélben, és a fiúnak jó ideig kellett hunyorgnia, mire felismerte a legfőbb isten, Ulthnir jelképét, a keresztbe tett kalapácsot és kardot. Ám az elrendezés különbözött azoktól, amelyeket számos fejgerendába vésvé látott már, és az ódon szobrot díszítő motívumra sem hasonlított Aslyn hegyén. Az átlapolt fegyverek nem felfelé, hanem lefelé mutattak. A megfordított nyél és markolat pedig egy másik jelképnek szolgált bölcsőül, amelyet Ruhlin nem ismert fel. Bozótra emlékeztetett, sima, ívelt vonal mentén elrendezett, szabálytalan, fűrészfogú tuskékkal.

– Szerinted az, ott micsoda? – fordult Irhkynhez.

A *mahkla* először nem nézett fel a munkájából, hanem tovább lapátolta a nedves homokot a kiásott gödör mélyéről. A nyakában lógó régi, rozsdás lánc a mozdulatai ütemére csörgött. Az adósrabszolgák láncát viselők többségével ellentétben Irhkyn nem húzódozott a munkától. A savanyú képű és éles nyelvű szolgát nem lehetett lustálkodáson kapni, és Ruhlin azt is tudta, miért: minden nap, amelyet munkával töltött Ruhlin nagyanyjának meglegedésére, eggyel kevesebb napnyi szolgasort jelentett.

Ruhlin aznap reggel korán kelt, kénytelen volt, hiszen a nagyanyja házában lakott.

– Felkelni, és kifelé! – parancsolta Bredda, és vén tölgybotja nagyot koppant az uszadékfából ácsolt ágyszékán. – Nincs idő lustálkodni, fiú!

Amikor csaknem öt éve először ébredt fel ebben a házban, Ruhlin fájdalmas lecke árán tanulta meg, hogy a nagyanyja nem átallja a botját az ágyszékáról az ágyban fekvőre irányítani, ha az illető tunyának bizonyul. Ám ezen a napon kész volt elszenvedni néhány ütést, ha így pár pillanattal tovább maradhatott ágyban. Az elmúlt éjszaka a kuzinja, Mirhnglad nászünnepelet tartották, egy serrel és mézsörrel folyó, lármás összejevetelt. Mindenki ott volt, Buhl Hardta összes lakosa és mások is a környező skyrnekről. A szertartás végeztével, amikor a csiholókkal szikrát pattintottak a falu közepén emelt nagy máglyához, felcsendültek a dalok, sült a hal és a hús, hordókat vertek csapra, és üvegeket dugaszoltak ki. Ruhlin nem számított kifejezetten harcedzettnek az ital terén. Bredda nem tűrte az italt a házban, ugyanis szerinte az vitte romlásba Ruhlin apját: az ital meg a kocka.

– Az evezőt és az ásót hírből sem ismerő kéz szívesen nyúl az ivőkürt és a kocka után – mondta nemegyszer az unokájának, és olykor még a fiú hasát vagy lábát is megbökte, hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak. Ruhlinban gyakran felötlött a gondolat, hogy szegény, vízbe fúlt apja talán kevésbé élvezte volna az italt és a szerencsejátékot, ha az anyja tűzhelye több meleget ad.

Persze ez igazságtalan volt az öregasszonnyal szemben, aki befogadta az unokáját, amikor az apja hajója elsüllyedt a nagy viharban. A nagyanya ajtaja nyitva állt előtte, amikor oly sok másik bezárult. Az élet a Külső-szigeteken mindig is nehéz volt, és senkinek sem hiányzott egy újabb éhes száj. Ruhlin olykor eltűnődött, vajon Buhl Hardta lakosai hagyták volna-e éhezni azon a télen annak ellenére, hogy rokoni kapcsolat fűzte legalább a fél faluhoz. Ám mégsem tudott haragudni rájuk. Ruhlin mindig is nehezen hívta életre a haraggal és szitkozódással járó, sötétebb érzelmeket. Ezért ahogy cseperedett, elnevezték Ruhlin ehs Kestrygnek: Csendes Ruhlinnak.

– Honnan a szarból tudnám? – válaszolta Irhkyn. Általában a legtöbb kérdésre így felelt, még akkor is, amikor Ruhlin nagybátyja, Mirhnglad apja és a falu Uhlwaldja, Dagvyn kérdezte. A *mahkla* verést érdemelt volna a pimasz válaszáért, ám Irhkyn termete és erőszakos hajlama jobb belátásra bírta Ruhlint. Mielőtt a szolgálja szégyenszemre adósságba verte volna

magát, messzire hajózott, távoli országokban fosztogatott, és kemény csatákat vívott. Ritkán osztotta meg a kalandjai történetét Ruhlinnal, inkább csak némán emésztette magát nyomorúságában.

Ruhlin figyelte, ahogy Irhkyn tovább lapátolja a homokot a gödörből. A rabszolga elégedetten felmordult, amikor kukacokat látott tekeregni a homokszemcsék között.

– Végre egy jó szüret! Holnap talán néhány lazac is horogra akad.

– Az, ott! – Ruhlin nem tágított, hanem megbökte Irhkyn vállát, és a párába mutatott. – Az egy vitorla, nem?

A *mahkla* ingerülten felhorkant, és nagy nehezen felemelte a fejét.

– Túl sekély a víz az apály miatt. Különben is, ki futtatna homokra egy hajót, amikor kőhajításnyira tökéletesen jó kikötő várja...?

A szavai elhaltak, a pillantása pedig elidőzött a párában feltűnő körvonalakon, és összeráncolta kék mintákkal díszített homlokát. Kihúzta magát, és fogást váltott az áson, bütykei elfehéredtek. Ruhlin azt is megfigyelte, hogy a *mahkla* testtartása megváltozott: a vállá meggörnyedt, a térdét enyhén behajlította, és mindkét lábát megvetette a fövényen. Már korábban is látta Dagvynt és a falu más felnőtteit ilyen testtartásban, amikor lándzsavagy kardforgatást tanítottak a gyerekeiknek. Ruhlin apja sohasem tanított neki ilyesmit, noha Irhkynhez hasonlóan fiatalkorában messze földre vitorlázott, és mindenfelé csatározott.

– Ismered azt a jelet? – kérdezte tőle Ruhlin, és az aggodalomtól görcsbe rándult a gyomra, amikor Irhkyn nem felelt, csak némán figyelte a vitorlát.

– Nem – mormolta a másik. Irhkyn hangja még komorabb lett, és ez Ruhlint igencsak aggasztotta. – Életemben nem láttam még.

– Egy ekkora vitorla nagy hajóra utal, nem? Talán túl nagy ahhoz, hogy a kikötőbe álljon be, azért akarnak itt lehorgonyozni.

– Nem hajó – javította ki Irhkyn. – Hosszúhajó. És igen, nagy a rohadék. – Elhallgatott, és hunyorgó tekintete a vörös vitorla oldalára vilant. – És nem egyedül érkezett.

A *mahkla* szeme élesnek bizonyult, ugyanis két másik vitorla bontakozott ki a ködből az elsőtől jobbra. Mindkettő ugyanazt a kard-kalapács jelet hordozta azzal a tüskés valamivel a tetején.

– Valami túskeborkor lenne? – tűnődött a fiú, aztán megragadta a saját lapátját, és elindult előre. – Gondolom, megkérdezhetjük tőlük...

– Nem. – Irhkyn vaskos keze Ruhlin vállára hullott, és megállította. – A kikötőn kívül horgonyzó hajók nem kereskedni jönnek, fiú. Gyere! – Megfordult, és maga után rántotta Ruhlint, amint futásnak eredt. – Figyelmeztetnünk kell a...

Irhkyn keze még nem eresztette el teljesen Ruhlin vállát, ezért éppen azelőtt, hogy elrántotta volna onnan, a fiú érezte, ahogy a férfi összerándul a fájdalomtól és a döbbenettől. A *mahkla* egy dühös és kétségbeesett nyögés kíséretében arcra esett.

– Irhkyn? – Ruhlin botladozva megtorpant, és ismeretlen borzongás futott végig rajta, amikor Irhkyn görcsösen rángatózni kezdett, aztán vörös permetet köpött a homokra. A fiú zakatoló szívvel, elképedve bámulta Irhkyn vérének mélyvörös színét meg a hátából kiálló hosszú, sirálytollas nyílvezzőt. Dermedtsége tovább is tartott volna, ha a *mahkla* széles keze el nem kapja a bokáját, és le nem rántja őt a homokba. Megrezzent a levegő, és valami elzúgott a fejük fölött. Ruhlin újabb reszkető vesszőt látott meg a fövénybe fúródva, nem egészen egyméternyire.

– Fuss! – Az utasítás mellett friss vér buggyant fel Irhkyn szájából, ahogy Ruhlin a kérlelhetetlen, szürkéskék szempárba nézett. – Szólj nekik... – A haldokló *mahkla* összerándult, szorítása megfeszült Ruhlin bokáján, majd a feje lassan lebukott a nedves homokba. – Fuss...

Ruhlin zihálva kapkodta a levegőt páni félelmében, és dermedten nézte barátja mozdulatlan testét, miközben a tengeri szellő a nyílvezző tolatatát borzolta. Gyerekkora óta ismerte Irhkyn. Egymás mellett dolgoztak Ruhlin apjának hajóján egészen addig, míg egy napon Irhkyn túl nagy összegben fogadott a kockán, és a hírhedt harcosból *mahkla* lett, megláncolt rabszolga, akit arra ítélték, hogy ledolgozza a tartozását vagy vállalja a száműzetés félelmes következményeit. Most azonban nem létezett többé, az élete lángja egy pillanat alatt kialudt. Micsoda lehetetlen, borzalmas igazság!

Kemény, röviden pengő hang hallatszott a vörös vitorlák irányából, és Ruhlin dermedtsége semmivé lett. Jól ismerte az íjhúr zenéjét. Félelmében felkiáltott, majd megpördült, és végiggördült a homokon. Nyílvezző ívelt a lábnyomok felé, amelyeket maga mögött hagyott. Zokogva feltápászkodott, és továbbiramodott. Még több megpendített ideg zúgott fel mögötte, de Ruhlin, aki korántsem számított a legerősebb fiúnak Buhl Hardtában, legalább mindig is a leggyorsabbak közé tartozott. A becsapódó nyilak

puffanása közepette még több levegőt szívott a tüdejébe és még gyorsabban futott, így hamarosan felszívódott a füves homokdűnék között. Az elkövetkező hónapokban azután többször is alkalma volt eltöprengeni azon, vajon jobban járt volna-e, ha az egyik halálos lövedék célba talál.

Már azelőtt érezte a füstöt, hogy felért volna a Buhl Hardtától délre fekvő szirtek tetejére: a fanyar szag csípte az orrát, és minden egyes lépéssel erősödött, amit kifulladásra, foggal-körömmel kapaszkodva tett meg a magaslatra. *Dagvyn!* A nevet fohászként ismételte, amióta csak elmenekült a partról. *Találd meg Dagvynt!* A kikötőváros Uhlwaldjaként a férfi a Testvérkirálynők hatalmát képviselte ezen a szigeten. Ő tudja majd, hogy mi a teendő. Hadba szólítja az egész falut. Az öregeket és a gyerekeket betereli az Uhlwald csarnokába. Csatát vívnak a láthatatlan betolakodók és vörös vitorlájú hosszúhajók ellen, de az összecsapás rövid lesz, mert ez Buhl Hardta, a Testvérkirálynők birodalmának legtávolabbi kikötője. Itt él az egész ország legszívósabb népe. Ezek a harcosok csaknem olyan messze kalandoztak, mint Irhkyn, és a hírnevük felért a *mahkláéval*. Dagvyn például akkor szerzett ismertséget magának, amikor a Fjord Geldet visszavették Albermaine gyűlölt tolvajkirályától...

Minden efféle gondolat döbrent kétségbeeséssé zsugorodott, amikor Ruhlin ziháló mellkassal és reszkető végtagokkal, a végkimerülés szélén felért a szirtek tetejére, és megpillantotta az Uhlwald csarnokának lángjait. Úgy tűnt, a tűz a tetőn kezdődött, ahol fáklyák vagy tüzes nyilak gyújtották meg a vénséges nádfedeleket, aztán lángpokollá fejlődött, amely hamar egyik végétől a másikig bekebelezte az épületet. A füst sűrű paplanként borította be egész Buhl Hardtát, habár annyira nem volt sűrű, hogy elfedje a többi lángoló épület látványát: Gethora belezőfészerét, Loffar kovácsműhelyét, a nagyanyja csűrét, amelyben az éves dézsmára szánt tőkehalat tárolta – mind ragyogó lángokkal égett a sodródó füstködben.

Ruhlin iszonyata tovább mélyült a füstből kiszűrődő hangok hallatán. Habár a szeme csak elmosódó árnyakat vett ki, a fülét borzasztó élességgel ütötték meg a sikolyok. Némelyik rövid, rémült kiáltás volt, amely hamar félbeszakadt. Mások hosszabban elnyújtott, megkínzott visítások voltak, amelyekről a mészáros karámba rekedt disznók jutottak eszébe. Balkéz felől valami csődület vont a figyelmét, ahol a füst ritkábban szállt. Homályos alakok mozogtak a mólón. Dühös kiáltások

hallatszottak, és úgy képzelte, fémcsörgést hall. *Tehát mégiscsak csatározás van* – gondolta, ám feleledő reménykedése elhalt, amikor a fuvallat fellebbentette a füstöt, és alóla előbukkant egy széles, vörös vitorla, rajta a kalapács, kard és bozót jelével.

Az apályban a hosszúhajó korlátja a móló pereme alatt ült. Sokkal nagyobb jármű volt, mint amelyeket Ruhlin valaha is látott. A hajótest széles, átlapolt deszkái ismerős alkotmánynak tűntek, de az orrból kiálló, tüskés sarkantyúhoz hasonló felépítményhez hasonlót még sohasem látott. Létrák emelkedtek a fedélzetről, hogy a hajó utasai elérjék a mólót. Ott aztán ellenállásba ütköztek, de a gyenge haderő nem állíthatta meg a sokaságot, amely a gyújtogatás és gyilkolás szándékával beözönlött a faluba.

A fűben térdeplő Ruhlin hirtelen nem tudott dönteni. Szálljon be küzdelembe vagy keresse meg Breddát? Fegyvertelenségéből merítette végül szégyenteljes elhatározását, hiszen a lapátját a parton hagyta, és csak a pikelyezőzése volt az övébe dugva. Feltápáskodott hát, és elindult a falu távolabbi vége felé. A nagyanyjának szüksége lesz rá. Biztonságos helyre viszi őt, aztán a hasogatófejszével felfegyverkezve harcba száll. Ám ahogy fülében haldokló rokonai sikolyaival letántorgott a lejtőn, egy halk, kegyetlenül őszinte hang sziszegett a fejében: *Senkivel se fogsz ma harcolni. Elbújsz, te semmirekellő, gyáva kutya.*

Ruhlin dühösen felmordult, szavak nélkül dacolva a suttogó igazsággal, aztán ruhaujját az arca és orra elé szorítva folytatta útját a füstben. A köd pillanatokon belül még sűrűbb lett, csípte a szemét, és könnyek csorogtak végig az orcáján. Arcok villantak fel előtte, aztán elvesztek a félhomályban. Néhányan félelmükben vagy zavarodottságukban kiáltoztak, összekapaszkodtak rémületükben, de hamarosan sebes céltudatossággal mozgó alakok vetődtek rájuk. Ruhlin kivette egy ismeretlen sisak alakját. Az Uhlwald csarnokából előtörő láng megcsillan a csúcsos alkalmatosságon, és kiderült, hogy a sisak vasból van, nem pedig keményített bőrből, amit a faluban fegyvert forgatók előnyben részesítettek. A tűz tompa csillanást csalt elő a sisakos alak kardjából és a kerek pajzs középső gonbjából.

Ruhlin befogta a fülét, hogy ne hallja a sikolyokat, és összehúzza magát továbbstietett. Néhány lépés múlva beleütközött egy felborult taligába, és elveszítette az egyensúlyát, a cipője megcsúszott a nedves kockakövön. Keményen a hátsójára érkezett, és amint felemelte a kezét a nedves kőről, észrevette, hogy vörös a tenyere. Szeme megállapodott Selvy, a kovács

Loffar lányának vak tekintetén. A Ruhlinnál néhány évvel idősebb, virgonc teremtés, akinek csábító formáiról a fiú egykor nem tudta levenni a szemét, most élő személyből élettelen dologgá alakult át. Kerek, piros-pozsgás orcája megdermedt, szája tátva maradt, és kilátszott az alsó fog-sora, a nyelve kilógott a szája sarkából. A vér, amiben Ruhlin elcsúszott, a lány hasán lévő friss sebből folyt, és az izamós, kárminvörös nedv közé sápadt, kígyószerű belső szervek omlottak. Ruhlint újra csak lenyűgözte egy új, iszonytató részlet: a Selvy sebéből felszálló gőz, a holttestében lakozó utolsó melegség elszivárgott, és összekeveredett a kavargó füsttel.

Borítsd be magad a vérével, és fekédj mozdulatlanul! – tanácsolta a bánatóan őszinte, suttogó hang. – *A belekkel is. Tűnjön valóságosnak.*

Fogvicsorítva hördült fel saját gyávasága hallatán, és kihátrálva Selvy véréből, talpra állt. Most már közel járt a házhoz, csak át kellett futnia az Othyr disznóólja és a fáskamra közötti résen. A kunyhó, amelyben Breddával laktak, egy magaslaton állt, a falu keleti szélén, és hirtelen megkönnyebbüléssel látta, hogy a lángok még nem érték el. Gyakran morgólódott azon, hogy meredek emelkedőn kell felmásznia a saját ajtajához, amire Irhkyn azt felelte, hogy a nagyanyja éppen azért építkezett ide, hogy jól láthassa, miben mesterkednek a többiek. A fiú sebesen megmászta az emelkedőt, aztán teljes erejéből nekivágódott a vastos ajtónak, ami nem volt bereteszelve. Odabenn a kerekházat olyan rendben találta, mint mindig. A padló felsöpörve, a száraz tűzifa szépen halomba rakva. Az edények és a kések a pulton sorakoztak, ahova Bredda rendre kiváló étkeket varázsolt, majd tudatta Ruhlinnal, hogy minden falat kár a lusta belébe. Minden úgy volt, ahogyan lennie kell, egyedül csak a nagyanyja hiányzott.

A szélben lengedező mosott ruha a kunyhó hátsó ajtajára irányította Ruhlin figyelmét, és a szíve reménytelenl dobant meg, amikor kilökte. Ott talált rá a nagyanyjára, de nem úgy, ahogy remélte: ahogy kendőt tűzöget a szárítókötélre, miközben csípős megjegyzéseket tesz a bosszantó füstre. Nem: Bredda, Ilthura lánya, Kultrun anyja, Ruhlin nagyanyja, aki az Altvarok kegyelméből több mint hetven éve élhetett ezen a földön, holtan feküdt a saját fűszerkertjében. Egyetlen, a nyakára mért csapástól szenvedett ki, amit az ömlő vérből ítélve nemrégiben kaphatott. Az arcvonásai elernyedtek, habár Ruhlin felismert a nagyanyja orcáján egy ki-fejezést. Az enyhén összehúzott szemöldök és a csücsörítő száj olyasmiről

árulkodott, amit sohasem látott ennek a nőnek az arcán: meglepetésről. A látvány az összes bénító újdonságnál jobban lebilincselte Ruhlint, olyanmilyre, hogy alig vette észre a nagyanyja oldalán guggoló férfit, véres késsel a kezében.

A férfi Ruhlin felé fordult, felmordult, és felemelkedett. Egy-két araszszal magasabb volt a fiúnál, és vassisakja, széles karikájú láncinge, keményített bőrvértje egy megtámadhatatlan szörnyeteg benyomását keltette. A fejét félrebillentve mindkét szemét összehúzta a réz orrvédő két oldalán, és egy pillanatig némán tanulmányozta a meggyilkolt öregasszonyt bámuló, kifejezéstelen arcú fiatalembert. Újra felmordult, ezúttal látható megvetéssel, aztán mondott valamit éles, érdes nyelven. A szavak, ha szavak voltak, semmit sem jelentettek Ruhlinnak. Vállat vont, kissé bosszankodva, hogy elvonják a figyelmét Bredda képtelen arckifejezéséről. *Kellett hogy legyen hozzáfűznivalója* – gondolta. – *Nem halt volna meg úgy, hogy nem fűz hozzá valamit a dologhoz.*

A férfi felsóhajtott, mint aki belefáradt a munkába. Ruhlin megtántorodott, mert egy kéz ereszkedett a vállára, egy helyben tartva a fiút, miközben a véres kés elindult felfelé, hogy átvágja a torkát. Ruhlin alig vette észre, a tekintete végre lecsusszant Bredda arcáról, és továbbsiklott a holttestére. Az öregasszony nem sokra tartotta a díszes öltözéket, és a ruhája ugyanaz az egyszerű, lelkiismeretesen kitisztított, házi gyapjúgúnya volt, amit mindig is viselt, habár a mai napon folt csúfította. A ruhaujján, a csuklójához közel sötét, nedves folt éktelenkedett. Ruhlin a nagyanyja kezét borító vörös fröccsenést is észrevette, és a közelben fekvő pengét, a kis sarlót, amellyel a gyögnövényeket szüretelte.

Ekkor megborzongott: maró görcs rándult valahol mélyen a hasában. A rándulás hátrább vitte a vassisakostól, aki mormolt valamit halandzsa nyelven, és még erősebben szorította áldozata vállát. A fiú némán nézett fel a harcos arcára, aki éppen őt készült megölni: nem félelemmel, hanem kutaton. Valamit keresett a szakállas, félig elfedett vonásokon, amelyek a vérontásra való készülést fintorába rendeződtek. A bal szeme alatt meg is találta a kis vágást, amely még mindig vérzett. Apró volt, mégis elég mély ahhoz, hogy idővel össze kelljen ölteni.

Ruhlin pillantása visszatért a nagyanyja arcára, és önkéntelen szavak toltak az ajkára:

– Tehát mégiscsak volt hozzáfűznivalója.

A rángás a hasában még erőszakosabb lett, és már a nyakán érezte a sisakos fickó pengéjének élét, amint az erősebben nyomta a bőrére a kést, amikor a mozdulat egyszer csak abbamaradt. Ruhlin látta, hogy a férfi összevonja a szemöldökét, hunyorít, majd Ruhlin arcára néz, és elkerekedik a szeme. A képéből kifutott minden vér, és tett egy lépést hátrafelé. Elernyedő keze lehullott Ruhlin válláról, ahogyan nem olyan régen Irhkyně is. A fiú nem teljesen értette az idegen félelmét, de ezt hamarosan elnyomta a bensőjében erősödő érzés. Újra beleborzongott a fellobbanó fájdalomba, amely a következő pillanatban dühödten morajló lánggal izzott fel a lényé középpontjában. Amikor a láng megállapodott, és a reszketés alábbhagyott, Ruhlin furcsának találta, hogy a sisakos idegen, aki másodpercekkel azelőtt még olyan magasnak tűnt, most igen aprónak, szinte törékenynek látszik.

Habár a gyűlölettel ritkán volt dolga, Ruhlin nem volt érzéketlen a haragra. Olykor lassan érkezett meg, de már gyerekként is, amikor végül felébredt benne, ijesztő dolog volt, és az apja sokszor megszegényítette miatta. Most Ruhlin nem érzett szégyent elhatalmasodó haragja miatt. Valójában inkább üdvözölte, és dühöngő tűzvészé táplálta a belsejében morajló lángokat. A lángoló düh végigfutott rajta, vörös ködbe burkolta a fejét, és bömbölést csalt elő kitért szájából, amely most lehetetlenül szélesnek tűnt.

Sikolyt hallott, összezúzott fém csikorgását, aminek csont roppanása vetett véget. A köd némileg feloszlott, és megpillantotta a szétlapított koponya és az eltorzult vas összevisszaságát a keze között. A keze láthatólag túl nagy volt ahhoz, hogy az övé legyen. Valahol az elméje mélyén Ruhlin azt latolgatta, hogy talán a halála pillanatában örült meg teljesen, és Aevnir Termeibe belépve bizonyosan az Altvarok ajándékozták meg a bosszú látomásával. Ha így volt is, nem maradt ideje, hogy eltöprengjen a jutalom furcsa természetén.

Éhes, vad acsargás ütötte meg a fülét, miközben túlméretezett keze, amely ugyanolyan szörnyűséges méretű karhoz csatlakozott, félrehajította az élettelen testet, és a vörös köd újra leereszkedett. Ruhlin később mindig úgy emlékezett vissza az ezután történetekre, mint valami homályos rémálomra, habár néhány röpké pillanat iszonytató tisztasággal élt tovább az elméjében élete hátralévő részében is. Egy másik vassisakos férfi szekercét lendített a feje irányába, de Ruhlin pusztá kézzel kapta el

a pengét, így nem sérült meg. Szerencsére az emlék éppen akkor halványult el, amikor nekilátott a szekerce nyelét leeröltetni a tulajdonosa torkán. Egy másik idegent az Uhlwald csarnokánál kapott el. Ennek a sisakja híján jól látszott vörös tetoválásokkal teli arca, valamint a réműlettől makogó szája, majd húgyban ázó lába, mielőtt Ruhlin lecsapott volna rá. Emlékezett, milyen örömmel töltötték el a tetovált férfi sikolyai, és hogyan kacagott, miközben azok a lehetetlen kezek gallyként roppantották el a fickó lábát és karját, majd behajították az üvöltő alakot a csarnok lángholó romjai közé. De Ruhlin ehs Kestryg dühöngését Buhl Hardta falvának maradványai között leginkább mások elmondásából ismerte meg, mert ő keveset tudott róla.

Csak akkor tisztult ki a tudata, amikor a móló felé közeledett. Annak tulajdonította a dolgot, hogy túl sok rokonát látta nagy halomban, holtan feküdni, arcukon és testükön a csata nyomaival. Láthatólag derekasan küzdöttek, megannyi sebesülésük kíméletlen ellenállásról tanúskodott. De bele is haltak. Emlékezett rá, hogy feláll egy férfi még rángatózó hullája mellől, aki eltörte a lándzsahegyét, amikor megkísérelte beékelni Ruhlin torkába. Ismét borzalom tárult a szeme elé, ezúttal két hulla formájában, akik a halom tetején heverték. Dagvyn Mirhngladon keresztbe feküdt, mintha egy végső csapástól próbálná védeni. Ha így volt, nem járt sikerrel, ugyanis apát és lányát egy utolsó ölelésben érte a halált.

Zokogás tört fel Ruhlin mellkasából, és a haragján felülkerekedő bánattal botorkált feléjük. A dühe még mindig vakítóan izzott, és később folytatta is a vörös arcú idegenek mészárlását, de ebben a pillanatban megállásra készítette a gyász. Nem állíthatta, hogy kiváltképp kedvelte volna a nagybátyját. Dagvyn ételt és csúrt adott neki, amikor az apja meghalt, de a tűzhelye mellett sohasem kapott helyett. Mégis jó Uhlwald volt, vitás kérdésekben igazságosan döntött, és pontosan betartatta a Testvérkirálynők törvényeit. Ruhlin nem szerette, de vérrokonnak számított, és érezte, hogy hiányozni fog. Azonban Mirhnglad... Az édes, halk szavú Mirhnglad, aki együtt sírt vele aznap éjjel, amikor az apja nem tért vissza a tengerről. Kedves, aranyhajú kuzinja, aki minden ünnepélyen olyan hangon énekelt, amit bizonyosan az Altvaroktól kapott ajándékba. Most vér tapasztotta össze aranyhaját, és keze az ujjaitól a csuklójáig vörösen éktelenkedett. Ruhlin remélte, hogy ellenségeik vére csillog rajta, amit ő az utolsó cseppig kiont majd, mielőtt végez.

A harag újra feléledt benne, a vörös köddel egyetemben, és Ruhlin mindkettőt hálásan fogadta. Újabb emberfeletti hörgést hallatott, nyál fröcsögött a szájából, és áldozatok után nézett, de csak egyet talált. Egy hosszú, fekete hajú, karcsú alakot. Mint a többiekét, akiket megölt, ennek is vörös minták díszítették az arcát, de mintha aprólékosabban, nagyobb műgonddal alkották volna őket. A többiekkel ellentétben nem viselt páncélt, csak rókaprém köpenyt, és keményített bőrt vagy fegyvert sem látott nála. Ám ami leginkább megkülönböztette ezt a nőt a honfitársaitól, az volt, hogy a félelem legkisebb jelét sem mutatta Ruhlin láttán. Inkább a csodálattól kerekedett el a szeme, mint a borzalomtól.

Miközben a legény elindult felé, habár a vörös köd nagyrészt eltakarta a látványt, feltűnt neki a nő sugárzó szépsége, de sem ez, sem a rettenthetetlensége nem menthette meg. Ruhlin gyorsan odaért zsákmányához, és vérrel iszamós kezét támadásra emelte. Amikor úgy négy méterre járt, a nő apró fémcsövet emelt az ajkához, és Ruhlin éles, izzó fájdalmat érzett a nyelvén. A kín olyan erővel hasított belé, hogy meg kellett torpannia, és ösztönösen a szájához kapta az ujjait, kirántva belőle egy hosszú fémlövedéket. Ismét a nőre pillantott, és látta, hogy az idegen újabb lövedéket helyez a csőbe. Előrelendült, de kiderült, hogy a lába már nem akarja megtartani, és térdre esett. A lövedék hagyta fájdalom borzongató zsidbadássá változott, amely a nyelvéből a torkába terjedt, aztán jegesen, elkerülhetetlenül végigáradt az egész testén.

Miközben próbált talpra állni, a móló gránitfelületén tátott szájjal bámulta a kezét, amely rángatózva visszanyerte a saját méretét. A sötét, görcsös vénák elhalványultak, és a kidagadó inak lüktetve elvékonyodtak, míg végül ismét a saját keze látványa tárult a szeme elé. Ezt látta utoljára, mielőtt a sötétség bekebelezte, habár a fülébe jutott még egy hang, minden bizonnyal a tetovált nő hangja. A többiekkel ellentétben az ismert óascarliai nyelven szólalt meg. A szavak jelentését akkor Ruhlin még nem értette, de idővel megtanulta, és minden alkalommal gyűlölettel hallotta újra:

– *Vyrn skyra. Tűzvér.*

MÁSODIK FEJEZET

Thera

— **N**e tedd!
A harcos hüvelyből kicsusszanó kardja megállt a mozdulat közben, és a karja megdermedt Thera éles hangjára. Fialat fiú volt, néhány évvel fiatalabb Theránál. Ha idősebb lett volna, és ennél fogva jobban érti, mit jelent a nő felbukkanása, talán mentette volna az irháját. Egy veterán nagy valószínűséggel vetett volna egy pillantást a Vellihr melltűre a nő bőr mellvértjén, visszatolja a kardot a hüvelybe, és felszívódik az éjszakába. Ezek a fiatalok mindig bizonyítani akartak, főként, amikor azt a megtisztelő feladatot kapták, hogy a Vielwaldjuk csarnokát kell őrizniük. Így a nő hangjában zengő tekintély és a melltű ellenére a fiatal harcos nem túl bölcsen a klán iránti kötelességet választotta és a dicsőség lehetőségét.

Thera azelőtt lecsapott, hogy a másik egy arasznyira kihúzhatta volna a kardját, mert a hirtelen összehúzott szemből és a száj megfeszüléséből kiolvasta a fiú szándékát. Az ezüstösen csillanó élű, ám ezenkívül koromfekete lándzsahegy az álla alatt kapta el, és a koponya gyengébb csontjain áthatolva felnyársalta az agyát. Gyors és – a fegyvert kirántó Thera szemzőgéből – kíméletesebb halála volt, mint amit érdemelt volna, hiszen ellenszegült a Testvérkirálynők szolgájának. Elkapta a testet, mielőtt még összerogyhatott volna, és puffanással és csörrenéssel hívja fel magára a figyelmet. Pedig az odafenti keskeny ablakokból kiszűrődő lárma minden bizonnal elnyomta volna a felbolydulást.

Thera a csarnok keleti falának viharvert köveihez támasztotta a hullát, és az épület eleje felé indult. A meggondolatlan fiatalember csak egy volt

a strázsák közül, akiket Kolsyg őrségbe állított éjszakára. A többiek a faluban szétszóródva éppen ebben a pillanatban döntenek majd el, hogy a kötelességüket vagy a bölcsőbb utat választják-e. A *mendája* harcosai értettek az ilyesmihez, és a nő csak néhány tompa kiáltást és csoszsanást hallott, amikor befordult a sarkon és megállt Kolsyg csarnokának díszesen feliratozott ajtaja előtt. Az ott állomásozó két strázsá, egy férfi és egy nő, a veteránokra jellemző, kék tetoválásos arccal és sebhelyekkel, a szénnel megtöltött tűztáznál melengette a kezét. Amikor Thera kilépett az izzó szén fényébe, mindketten több megfontoltságot mutattak, mint ifjú klántársuk, mert egyikük sem nyúlt a fegyveréért, és nem próbálták elállni az útját.

– Nem volt közünk hozzá – villant a nő szeme Thera melltűjére és lándzsájára. Nem emlékezett, hogy találkozott volna már vele, de a fekete lándzsás Vellihr hírért mindenfelé jól ismerték. – Igazából épp az ellenkezőjét tanácsoltuk neki. Nem igaz, Gryn? – A nő megkockáztatott egy pillantást a társára, egy nagydarab férfira, aki kopasz feje dacára jókora vörös szakállat növesztett. A nő bűnbánó meghunyászkodásával szemben társa zord elfogadásba rendezte a vonásait.

– Nem voltunk ott, egyikünk sem – mordult fel. – Ez az igazság. – Tétovázott, aztán kihúzta magát. – De nem fogok úgy tenni, mintha valaha is dacoltam volna a Veilwaldom parancsával, és megfizetem az árát, ha ez a törvény.

Büszke – vont le a következtetést Thera, és szó nélkül elfordult a két őrtől. – *De nem elég büszke ahhoz, hogy kivonja a kardját vagy az utamba álljon.* Vigaszt talált a gondolatban, hogy az efféle hozzáállás gyakori lehet Kolsyg rokonai között. Úgy könnyebben elvégzi éjszakai feladatát.

Ahogy Thera az ajtón lógó nagy vaskarikáért nyúlt, Eshilde és Ragnalt az árnyékok közül, a csarnok cseréptetejének alacsony eresze alatt bukkan fel. Thera nem először tűnődött el azon, hogy a sötétségben a páros sziluettje egészen macskára és medvére emlékeztetett: a borotvált fejű Eshilde halálos ruganyossága és a bozontos üstökű, fekete szakállú Ragnalt, az ascarliai erő megtestesítője. Eshilde éppen egy rongyba törölgette a törpengéjét, és Thera észrevette Ragnalt tiszta szekercéjét.

– Az egyik ellenállt, a másik nem – magyarázta a férfi, majd fejével az ajtó felé intett. – Szükséged lesz ránk?

Thera a fejét rázta, megemelte a kopogatógyűrűt, és keményen betaszította a nagy ajtót. Skol Hardta kikötőjének füstbe fulladó hidege után

Veilwald csarnokának forróságát majdhogynem kellemetlennek érezte. Ennek ellenére hermelinszegélyes köpenye a vállán maradt. A mulatozás általános lárámája először nem csillapult, de aztán fokozatosan alábbhagyott a magas, lándzsás nő láttán, aki céltudatos léptekkel közeledett a Veilwald székéhez. Hamarosan már csak a csizmakopogását lehetett hallani a csarnokban, meg lándzsája rézgombjának kitartó dübbenéseit a kövön.

A kikötőváros összegyűlt népe szétvált előtte. A fiatalok kíváncsian vagy dacosan pillantottak rá, míg az idősebbek ugyanazzal a keserű elfogadással nézték, mint a büszke Gryn odakint. Habár a nő tekintete nem vándorolt a teremben, gyakorlott szeme kiszúrta azokat, akik fegyvert viseltek ezen az éjszakán. Ez főként a jobban öltözötteket jelentette, hiszen milyen jómódú ascarliai jelent volna meg a Veilwald ünnepségén a társadalmi helyzetét kihangsúlyozó, hón szeretett kardja nélkül? A többségnél azonban mindössze egy kés volt, amellyel a tűzverem fölött nyársra húzott óriási vadkanról szelte a húst.

Skor Geld Veilwaldja, Kolsyg Ehflud, akit számos tengeri kalandja miatt Sósbőrűnek neveztek, nem kötött kardot. Ehelyett magas támlájú székén ülve egyik keze kétfejű harci szekercéjén nyugodott. A szép holmi jobban felkeltette Thera figyelmét, mint a gazdája. Mindkét pengéjét, amelyeken érdekes módon nem látszottak rozsdá vagy az élemedett kor nyomai, úgy alkották meg, hogy pillangószárnyat formázzanak. Az élek fényesen ragyogtak, de a belső részük fekete volt, ősi rúnákkal róva, és az írásjelek elegáns, ezüst ívekben kacsaringóztak a sötét fémen. Habár Thera kevéssé számított írástudónak, elég jól ismerte az óírást ahhoz, hogy kislabizálja az acélba vésett nevet a többi szó között, amelyek a Veilwald cselekedeteit sorolták. Az a tény, hogy nem a Kolsyg Ehflud név szerepelt rajta, hanem egy sokkal régebbi és ünnepeltebb cím, mindennél ékebben mesélt a Veilwald bűnéről és arról, hogy milyen szegyetlenül kérkedik vele.

– Nos – szólalt meg a férfi látszólag barátságos üdvözléssel –, hát eljöttél végül, hűséges kutyája az alávaló nővéreknek! – Beszéd közben hátradőlt a székén, a lenyűgöző faragott alkalmatosságon, amelyre mindenhol az Altvarok jelképeit vésték. Kolsyg elvigyorodott, és fél kezét lopott fejszéjén tartva, a másikkal ivókürtöt emelt az ajkához.

Thera nem felelt, csak megállt a tűzverem mellett. A lándzsáját a vállának támasztva mindkét kezét a lángoló hasábok vad ragyogása felé nyúj-

totta. Almafa illatát érezte, ami megízésítette a vadkan húsát, miközben a tető nyitott lécei felé szállt a füst. Felpillantott, és a csillagok látványa mosolyt csalt az ajkára.

– Azért jöttél, hogy sérteges, te néember? – folytatta Kolsyg kemény hangon, és jó kedélye olyan sebesen illant el, mint a felfelé szálló füst. – Legalább tudasd velem az úrnőid feltételeit, hogy illő módon utasíthassam vissza őket!

Thera még mindig nem szólt, de a fejét elfordította, hogy vessen még egy pillantást a Veilwald fejszéjére, mielőtt megszemlélte volna a Kolsyg széke mellett felhalmozott többi kincset. Így összehordva hitvány zsákmánynak tűnt ahhoz képest, hogy milyen legendás helyről származott. Vén, rozsdás kardok és török heverték az ősi korból származó fonnyadt és repedezett íjakkal összedobálva. Ennek ellenére kétségtelenül voltak köztük kincsek. Egy nyitott ládában ezüst csillogott érmék és rudak formájában, szép, ékkövekkel díszített kupákkal és karkötőkkel. De persze a szekerce volt az igazi zsákmány, a Rémbalta – a fegyver, amelyet a valaha élt legünnepeltebb harcos, Gythrum Fihrs kard forgatott.

A szekerce élén tükröződő árnyékok megbillentek, és Thera szeme Kolsyg székének másik oldalára villant, ahol még a lopott kincsnél is megkapóbb látvány tárult a szeme elé. A hajadon Veilwald székének támaszkodott, kezével a karfát fogva. Ovális arcát félig eltakarta hosszú, hollófekete haja, ami ritkaságnak számított Ascarliában. Egyszerű pamutruhát viselt, amely egyéb ékességek híján is egyértelműen mutatta a helyzetét: csak a Veilwald lánya öltözhetett ilyen drága külhoni anyagba. Egyszerűsége ellenére Thera úgy érezte, a ruha sokkal jobban kiemeli a lány karcsú termetét, mint bármilyen csipke- és selyemcsoda tenné. Kolsyg egyetlen gyermekének szépségéről ódákat zengtek, de a látványa élőben... egészen lekötötte a figyelmét. A hajadon nagy, zafirkék szemmel pislogott Therára, és tekintetéből hiányzott apjának dacossága és rokonainak megalázkodása. Egyszerűen csak bánatosnak tűnt.

– Ne bámuld a lányomat! – Kolsyg tettetett udvariassága azonnal semmivé lett, és talpra ugrott, mindkét kézzel megragadva a szekercét. – Nem elég, hogy megsérted csarnokom békéjét a pusztá jelenléteddel? Még a Veilwald saját vérét is buja pillantásokkal illeted?

– Nincsenek feltételek. – Habár Thera halkán szólt, a szavak olyan könnyedén vágták ketté a Veilwald dühös szónoklatát, mint penge a korhad

fagerendát. – És a Testvérkirálynők parancsának megfelelően többé nem vagy a Skor Geld Veilwaldja.

Az egybegyűltek ideges mormolásából és fészkelődéséből kiszűrt néhány elégedetlenkedő szót, de többnyire csak fojtott rémületet látott, hiszen a lakomázók hamarosan kénytelenek lesznek végignézni egy vérontásba torkolló eseményt. Annak is nagy jelentőséget tulajdonított, hogy Kolsyg figyelme nem kalandozott el róla. Nem vetett kérlelő pillantásokat a csarnokot megtöltő emberek tucatjaira vagy a *menda* fegyveres tagjaira, akik a Veilwald székétől balra ültek. Ezek a tapasztalt harcosok mind elfordították a tekintetüket, vagy aggodalmasan figyelték a kibontakozó drámát. Egyik-másik feltűnő várakozással leste, mi lesz a dologból. Kolsyg Ehfudot szemlátomást nem kedvelték, még a saját csarnokában sem.

– Hány rokonommal végeztél, hogy bejuss ide? – kérdezte Kolsyg, és az állával Thera lándzsahegye felé bökött.

– Csak amennyivel kellett – felelte Thera. – A legtöbben átengedtek. Becsületes lélek nem szívesen hal meg egy gyilkosért és sírgyalázóért.

– Sírgyalázónak nevezel! – nevetett fel élesen ugatva Kolsyg. – Akkor te mi vagy, szukakirálynők szukaszojgája? Akik mindent eltiportak, ami ascarlokká tesz minket. Megfertőzöl minket a gyengeségeddel. Ez – emelte fel a szekercét – a jog szerint az enyém. Mert Gythrum vére folyik az ereimben és gyűjtja lángra a lelkemet...

– Egy ükanyán keresztül, aki Gythrum kuzinjának unokahúga volt, ha jól sejtem. – Thera megint halkán szólt közbe, mégis könnyedén elhallgattatta Kolsyg kirohanását. – A Rémbalta vére igazán erős lehet, ha ilyen messziről is hat.

Kolsyg nem vágott vissza azonnal, ehelyett lehajtotta a fejét, és mogorva pillantást vetett ellenfelére. Ahogy gyűlölettől izzó tekintete elidőzött Thera arcán, a nő valami meglepőt és rendkívül fontosat vett észre: a pislogás nélkül rángatózó szem olyan emberre utalt, aki már szakított a józan ésszel. Megfigyelte a fénytelen, zsíros szakállt és a Kolsyg szeme körüli bőrön éktelenkedő piszkot. A férfi láthatólag már a legalapvetőbb tisztálkodásra sem adott.

– Azt hittem, csak a kapzsiságod miatt hoztál ostoba döntést – mordult fel Thera komor felismeréssel. – A legszentebb sírdombból loptál családi ereklyéket a saját gazdagodásodért és azért, hogy alátámaszd területi igényeidet. Most már látom, hogy tévedtem. – Bocsánatkérőn rázta

meg a fejét, és újra a kőre koppantott a lándzsája végével. – Csakhogy a Testvérkirálynők törvényei nem rendelkeznek külön engedményekről az örültek számára.

– Bennem nincs örület, gyengevérű – görnyedt mélyebbre Kolsyg, és megszorította a szekerce nyelét, miközben közelebb lépett. – Csak igazság. Az Uhltvarok igazsága...

Thera lándzsáját nem dobófegyvernek tervezték, de hosszú hónapok gyakorlásával kiművelte magában a tudást. Jobb volt meglepő taktikai lépéssel zárni egy összecsapást, mint belemenni egy nem egyértelmű győzelemmel végződő közelharcba. A lándzsahegy a második lépésre készülő Kolsyg vértetetlen mellkasába csapódott, és egész testét átszúrva a székhéhez szegezte a férfit.

Uhltvarok? – ismételte meg némán Thera, amikor felegyenesedett a dobás után. Egy régi szó valami régi meséből. Nem erre számított olyavalakitől, aki a halálára készül. A csarnokban a döbbenet és elképedés felmorajló hangjaira ügyet sem vetve a szék felé iramodott, és előrehajolt, hogy hallja az utolsó szavakat a haldokló Veilwald ajkán. De a Kolsyg szájából feltörő sötét vérbuborékokon és egy gyűlölettel teli búcsúpillantáson kívül Thera csak egy különös, mindentudó mosolyt kapott, ami vicsorgásban végződött, ahogy a görcsös fájdalom végigfutott Kolsyg Ehfud testén. Megrándult még néhányszor, és vért köhögött fel, majd élettelenül a székhébe hanyatlott. A szép faragások összemocskolódtak, a levegőben a halállal távozó szenny bűze terjengett.

Thera ingerülten felsóhajtott, aztán felegyenesedett, és megfordult, hogy szavait a csarnokban összegyűltekhöz intézze.

– A Testvérkirálynők nevében igazság tétetett. Aki vitatja a jogosságát, most szóljon, és ragadjon fegyvert!

Jelentőségteljes és hosszadalmas pillantást vetett Kolsyg *mendájának* padon ülő harcosaira, de egyik sem akart a szemébe nézni. Megfeszítette az arcizmait, nehogy kiüljön rá a gúnyos vigyor ijedt hallgatásukat látva. Akár örült, akár kapzsi, akár csak végletesen ostoba volt Kolsyg, ezek a férfiak mégiscsak a Veilwaldjuknak választották, és halálig tartó véreskűt fogadtak neki. Thera megelégedett egy viszolygó horkantással, aztán Kolsyg lányához fordult. Neki biztosan lesz néhány szava apja gyilkosához. Azonban a hajadon ahelyett, hogy tomboló ellenállásba vagy gyászos jajveszékelésbe kezdett volna, látszólag rá se hederített a nőre. Felkelt, fél

kezével végigsimította apja petyhüdt vonásait, és a bánat, amelyet Thera korábban is észrevett az arcán, most még egyértelműbben megmutatkozott. Ám könnyet nem hullajtott, miközben kinyújtott ujjakkal rázárta Kolsyg félig nyitott szemhéját a fényét vesztett, vak szemgolyókra. Thera a furán kellemetlen látványról inkább a csarnokban tartózkodók felé fordította a figyelmét, és a feszült, ijedt arcokat vizslatta.

– Rolnar Tarhrinvest – zengett hangja ércesen a sűrű csendben. – Akit Aranyhajúként ismernek. Lépj előre!

Ideges csoszogás következett, majd egy köpcös férfi lépett ki a tömegeből. Középkorú volt és jól öltözött, karddal az oldalán, övét pedig részben eltakarta lelógó hasa. Az egykor talán dicsőséges sörény, amelyről a nevét kapta, többnyire szürkén csillogott, és nem is látszott különösképpen tisztának. Tincsek szabadultak ki a fonataiból, amikor fejet hajtott Thera előtt.

– Én vagyok Rolnar, Feketelándzsás Vellihr.

Thera elnyomta a feléledő dühöt a név hallatán, mert sohasem szeretete. Persze a szokásjog szerint az ascarliaiak nem választhatták meg, milyen nevet érdemelnek ki maguknak az életben. Akár tetszett neki, akár nem, mindig is Feketelándzsás Thera marad, amit az óbeszédben Speldrendának neveztek.

– Te voltál a Veilwald lajstromvezetője? – kérdezte Thera.

Rolnar válasz előtt nyelt egyet, de Thera elismerően nyugtázta, hogy nem remeg a hangja.

– Én vagyok... voltam, igen.

– A Testvérkirálynők parancsának megfelelően átveszed a Skor Geld Veilwaldjának helyét, amíg döntés születik az utódlásról. Úgy tudom, Kolsygnak nincsen más örököse a lányán kívül. – A vállá fölött hátrapillantott Kolsyg utódjára, és meglepetten látta, hogy a lány ismét helyet foglalt. Eközben egy szürke macska oldalgott elő egy közeli asztal alól, és felült a lány ölébe, ahol dorombolva és a hátát domborítva élvezte a gazdája simogatását.

– Így van, Vellihr – felelte Rolnar. – Lynnea az egyetlen gyermeke. Volt egy fivére is, akit néhány éve a Veilwald harmadik felesége szült, de sem a gyermek, sem az anya nem élte túl a szülést. Ezután a gyászos esemény után Kolsyg ítélőképessége szerencsétlen irányt vett.

– Tanúsítod, hogy a lányá nem volt bűnrészes?

– Tanúsítom. – Rolnar ismét meglepte, ugyanis a férfi őt megkerülve odament Lynnea mellé, és védelmezően a vállára tette a kezét. – A leghatározottabban. Senkinek sem képes ártani. És az apja tettei után sem ítélné meg senki. Úgy hiszem, ez a törvény.

– Valóban. De az öröklés kérdését el kell dönteni. – Thera a fejével Kolsyg hullája felé intett. – Akár törvényen kívüli, akár nem, számos föld és birtok tulajdonosaként halt meg. És a gyermekét megilleti a jog, hogy a Királynőkhöz folyamodva megtarthassa a birtokokat, valamint bejelentheti igényét a Veilwald trónjára. Ez szintén törvény.

Rolnar még erősebben megszorította Lynnea vállát, és dac költözött a tekintetébe. Thera észrevette továbbá, hogy feszültség támad a csarnokban tartózkodók között, a *mendát* is beleértve. A korábban megadón lehajtott fejek most felemelkedtek, az arcvonások megkeményedtek. *Kolsygeért nem harcoltak volna, de a lányért harcolnának* – tűnődött Thera, aki újra a Veilwald lányára nézett, és megpillantotta a zafir szempárt a fekete fürtök fátyla mögött. Itt kellett volna hagynia, Vas Nővér utasításai ellenére is. *Hozd el nekem a lányt, Thera* – hagyta meg a királynő, a hangja szokás szerint keményen és fojtottan szólt, de nem magyarázta meg, milyen értéket lát ebben a fiatal nőben. Mindenesetre a Testvérkirálynők szolgálatában álló Igazság Vellihrjeként Thera utat adhatott a saját belátásának. Veszélyes dolog lett volna tovább dühíteni ezeket az embereket. Érezhetően féltek tőle, de már megtanulta, hogy még a megfélemlítettek idegeit sem lehet a végtelenségig túlfeszíteni.

– Nem tud a maga nevében szólni? – kérdezte Thera, szemét Lynneára emelve. – Mi lesz, leány? Szeretnél elutazni Skar Magnol híres és fenséges vidékére, hogy személyesen folyamodj a Testvérkirálynőkhöz? Legalább a későbbi években eldicsekedhetnél vele.

– Igazából Lynnea nem beszél, Vellihr – mondta Rolnar. – Sem a saját nevében, sem máséban. – Pillantása Lynneára siklott, és szeretetteljesen mosolygott rá. – Sohasem beszélt. Trahleylnek nevezzük, ami Némadalt jelent. Ezért hát – húzta ki magát, Thera szemébe nézve –, mi fogunk a nevében kérvényt írni, amelyet elvihetsz a Testvérkirálynőknek...

Elhallgatott, amikor Lynnea, továbbra is a szürke macskát ölelve, felkelt és Thera mellé állt. Egy röpké, várakozó pillantáson kívül semmilyen módon nem üdvözölte a nőt, csak magához szorította az állatot, és belefúrta az arcát a bundájába.

– Úgy tűnik, Némadal énekelt – szólta Thera. – A következő dagályllyal kihajózunk. Rátok bízom, milyen szertartással búcsúztok Kolsygy Ehfludtól, de a sírdombján nem lehet jelkő. – Thera Kolsygy hullájához lépett, a mellkasára tette a csizmáját, és morogva, erőlködve kihúzta a lándzsát. – Ti, ott – mutatott a csöpögő lándzsaheggyel a *mendára*, hogy aztán a Veilwald széke mellett álló lopott kincs felé lendítse a fegyvert. – Szedjétek össze mind, és hozzátok a hajómra! Ne aggódjatok, pontos feljegyzéseket kaptam arról, mi tűnt el a Rémbalta sírdombjából, és a Geld népének további tolvajlása Kolsygéhoz hasonló büntetést von maga után.

Megállt egy pillanatra, és Kolsygy mozdulatlan lába mellől felemelte Gythrum Fihrs kard szekercéjét. A tűztérből kiáradó fény megcsillan az ezüst íráson. Az egymást szelő ívek elegáns vonalai nagyban különböztek a modern rúnák kemény szögeitől, egy olyan korból származtak, amikor a költészetet hasonlóan nagyra tartották, mint a kardforgatás képességét, legalábbis Tan Nővér szerint. Thera nem tudta elolvasni, de elég jól ismerte Gythrum történetét ahhoz, hogy szinte bizonyosan tudja: egy szó többször ismétlődik.

– Uhlvarok – dűnnyögte, miközben leeresztette a fegyvert. Észrevette, hogy Lynnea viselkedése megváltozik. Csak egy pillanatra feszült meg a lány válla, aztán tovább simogatta a macskáját, de a tekintetében megjelent egy riadt villanás, amikor észrevette Thera kezében a fegyvert. – Ismered ezt a szót? – kérdezte, és közelebb lépett a lányhoz. Lynnea került a pillantását, elfordult, és az állat nyávogni kezdett, ahogyan erősebben szorította magához. – Mindegy is – suttogta Thera. – Vas Nővér kiszedi belőled, akár néma vagy, akár nem. Gyerünk hát! – Meglengette a lándzsát, amelyet még mindig a lány apjának vére szennyezett, és az ajtó felé indult. – És mondj búcsút annak a bestiának! Már van egy egerésem a *Nagy Farkason*, és ő minden vetélytársával végez.